

РОЗДІЛ 1

«ПОДВІЙНИЙ ТАЛАН»

Двоє майбутніх крадіїв нефриту обливалися потом на кухні ресторану «Подвійний талан». В обідній залі були прочинені вікна. Надвечір'я принесло з собою прохолодний бриз із моря, що остуджував клієнтів, але тут, на кухні, було лише два вентилятори на стелі, які крутилися весь день, та й то майже без сенсу. Літо щойно настало, а місто Дзаньаунь уже скидалося на знесиленого коханця — липке від поту і просякнуте запахами.

Беро і Сампа було по шістнадцять років. Вони три тижні снували плани й вирішили, що саме сьогодні їхнє життя зміниться назавжди. Беро вбрався у темні штани офіціанта й білу сорочку, яка неприємно липла до спини. Він так занурився у свої думки, що його жовтувате обличчя й потріскані губи геть застигли. Хлопець підніс тацю з брудними склянками до мийки, поставив, витер руки кухонним рушником і нахилився до свого партнера по змові, поки той полоскав посуд зі шланга, а потім розставляв його на сушарках.

— Він зараз сам-один, — тихо промовив Беро.

Сампа підвів погляд. Хлопчина був абукейцем — мав шкіру мідного кольору, густе жорстке волосся й оті округлі щічки, через які був трохи схожий на херувимчика. Він коротко глянув на Беро і знову опустив очі на мийку.

— Моя зміна завершується за п'ять хвилин.

— Треба зара' йти, кеке, — сказав Беро. — Відкладай то все.

Сампа витер руку об сорочку й витягнув з кишені невеличкий паперовий конверт. Він хутко опустив його Беро на долоню.

Беро сховав руку під фартухом, підхопив порожню тацю і ви-йшов з кухні.

Біля шинквасу він попросив бармена налити ром із чилі, лаймом та льодом — саме його волив пити Шонь Джюдонрю. Беро забрав напій, поставив тацю на порожній столик і нахилився над нею, розвернувшись спиною до обідньої зали. Удаючи, що витирає стіл рушником, він висипав вміст конвертика до склянки. Зілля зашпи-піло і швидко розчинилося в бурштиновій рідині.

Хлопець випростався й попрямував до столика, що стояв у кутку бару. Шонь Джю сидів наодинці, ледь умістивши величезне тіло на невеличкий стілець. Раніше за тим самим столиком сидів і Майк Кень, але, на превелике полегшення Беро, він пересів до свого брата — у кабінку на протилежному краю зали. Беро поставив склянку перед Шонем.

— За рахунок закладу, Шоню-дзень.

Шонь узяв склянку і сонно кивнув, навіть не підводячи очей. У «Подвійному талані» він був завсідником і пиячив добряче. Залисина на його маківці аж порожевіла під освітленням обід-ньої зали. Та погляд Беро мимоволі опустився нижче — на три зелені цувашки, що виднілися у лівому вусі чоловіка.

Хлопець відійшов, доки його не спіймали на витрішках. Аж повірити було важко, що цей огрядний немолодий пияк належав до Зеленокостих. По правді, багато нефриту Шонь на собі не носив, але, зважаючи на його не дуже переконливий вигляд, рано чи пізно хтось у нього той нефрит і так забере — може, й разом із життям. «Тоді чому не я?» — думав Беро. І справді — чом би й ні. Може, він і докеський виплодок, який ніколи не проходив бойового навчання в Храмовій школі В'є Лонь чи в Академії Каула Душшужоня, але однаково був істинним кеконьцем. Характеру й зухвалості йому не бракувало, він мав риси, які додають людям поважності. А насправді поважності тобі додавав нефрит.

Він проминув братів Майків, що сиділи в кабінці разом із третім молодиком. Беро трохи сповільнив ходу, щоб придивитися до них уважніше. Майк Кень і Майк Таж — ото вже справжні Зеленокості. Жилаві й м'язисті, пальці унизані важкими нефритовими перснями, до пасків почеплені ножі-кігті з інкрустованими нефритом руків'ями. Й ошатно вбрані: темні сорочки з комірцями, гарно пошиті брунатні піджаки, лискучі

чорні туфлі, картузи. Майки були знаними представниками Безгірного клану, що контролював майже всі райони на цьому краю міста. Один з братів глипнув у бік Беро.

Беро хутко відвернувся й узявся збирати посуд. Сьогодні остан-нє, що йому треба, — щоб на нього звернули увагу брати Майки. Він переборов бажання нахилитися й перевірити, як там дрібно-каліберний пістолет, що ховався в його кишені, прикритий ще й фартухом. Терпіння. Після того, що станеться цієї ночі, він уже не носитиме форму офіціанта. Йому вже ніколи не доведеться нікому прислуговувати.

Тим часом на кухні Сампа завершив вечірню зміну і наготу-вався йти. Він запитально глянув на Беро, а той кивнув: справу зроблено. Дрібні й білі верхні зуби Сампи з'явилися на виду — він прикусив губу.

— Ти справді гадаєш, що в нас вийде? — шепнув хлопець.

Беро нахилився так, щоб їхні обличчя опинилися поруч.

— Спокійно, кеке, — засичав він. — Діло пішло. Вороття нема. Мусиш зробити своє!

— Знаю, знаю, кеке, — ображено зиркнув на нього Сампа.

— Думай про гроші, — сказав Беро і труснув приятеля. — А тепер — уперед.

Сампа кинув за спину ще один знервований погляд і штовхнув кухонні двері. Беро сердито глянув йому вслід, уже всоте шкоду-ючи, що не обійшовся без такого партнера, як ця млява кваша. Та ніц не поробиш — тільки чистокровний абориген-абукеець мав імунітет до нефриту, й це дозволяло йому взяти коштовності голими руками і пройтися залюдненим рестораном, нічим себе не виказуючи.

Щоб залучити Сампу до справи, довелося виявити переконли-вість. Як і чимало інших представників його племені, цей хлопчи-на теж розраховував на річку — вихідні його минали за пірнанням у пошуках залишків нефриту, що вислизнули з копалень, розташо-ваних вище за течією. То була небезпечна справа: повноводний після злив потік змив далеко не одного невдатного пірнальника; а навіть якщо тобі пощастить і ти той нефрит знайдеш (Сампа хвалявся, що якимось був знайшов каменюку завбільшки з кулак), тебе можуть упіймати. А тоді, якщо знов поталанить, — опиниш-ся у в'язниці, а як ні — у лікарні.

Беро переконував Сампу, що це — заняття для невдах. Нащо пірнати по необроблений нефрит — просто для того, щоб продати його посередникам з чорного ринку? Але ж ті поріжуть його, як собі схочуть, і продадуть тихцем за межі острова, а ти отримаєш лише дрібку грошви, яку вони зароблять на тому нефриті. Двійко таких хоробрих розумах, як оце Беро й Сампа, можуть знайти собі краще заняття. Якщо хочеш робити ставку на нефрит, казав Беро, то роби це з розмахом. Справжні гроші крутилися на ринку вторинного нефриту — вже обробленого й різьбленого.

Беро повернувся до обідньої зали й узявся прибирати та сервірувати столики, але постійно зиркав на годинник. Із Сампою він може й пізніше розібратися, коли отримає своє.

— Шонь Джю каже, що в Пахві неспокійно, — промовив Майк Кень, нахилиючись уперед, щоб фоновий гамір заглушив його слова. — Купка малих баламутить справи.

Його молодший брат Майк Таж потягнувся паличками через увесь стіл, щоб підхопити з тарілки хрустку кульку зі смаженого кальмара.

— Це про яких малих ідеться?

— Пальці низького рангу. Молоді громила, що мають на собі лише шматок-другий нефриту.

Третій чоловік за їхнім столиком зажурено спохмурнів — а це ж на нього не схоже.

— Навіть найнижчі серед Пальців однаково воїни клану. Вони підкоряються наказам Кулаків, а ті слухаються Рогів.

Пахва завжди була спірною територією, але прямі погрози закладам, що мали стосунок до Безгірного клану, — занадто сміливий крок, аби тут ішлося про власну ініціативу легковажних хуліганів.

— Схоже, хтось хоче з нами заїстися.

Брати Майки подивились на чоловіка й презирнулися.

— Що таке, Хіло-дзень? — спитав Кень. — Щось ти сьогодні не в гуморі.

— Хіба? — Каул Хілошудонь сперся на стінку кабінки, крутнув гальбу пива, що стрімко нагрівалося, й ліниво стер з келиха конденсат. — Може, то все спека.

Кень махнув до офіціанта, щоб той освіжив їм напої. Бідавий підліток обслуговував їх, опустивши очі додолу. На якусь секунду він глянув на Хіло, але не схоже було, щоби впізнав, — мало хто з людей, які ніколи не бачили Каула Хілошудоня, очікував, що він настільки молодий. Ріг Безгірного клану, другий за рангом після свого старшого брата, попервах не привертав до себе багато уваги. Часом Хіло це ображало, часом він мав із того зиск.

— І ще дивина, — промовив Кень, коли офіціант пішов. — Ніхто не бачив і не чув про Трипалого Гі.

— Як узагалі можна загубити Трипалого Гі? — здивувався Таж. Різьбяр нефриту з чорного ринку дуже впадав в око — і статурою, і каліцтвом.

— Може, він полишив справи.

Таж заіржав:

— З нефритом полишити справи можна тільки в один спосіб.

Над вухом Хіло пролунав голос:

— Як минає ваш вечір, Кауле-дзень? Чи все вас сьогодні задовольняє? — поряд із їхнім столиком вигулькнув пан Уне й усміхався тією стривожено-дбайливою усмішкою, яку тримав спеціально для них.

— Усе прекрасно, як і завжди, — промовив Хіло, і його обличчя набуло звичного виразу, розплившись у розслабленій кривуватій посмішці.

Власник «Подвійного талану» стиснув руки, вкриті шрами від куховарства, кивнув і з усмішкою висловив скромну вдячність. Панові Уне було за шістдесят, він був лисий, дебелий, ще й ресторатор у третьому коліні. Цей давній і шанований заклад заснував його дід, а батько продовжив керувати рестораном за війни й після неї. Як і його предки, пан Уне був відданим Ліхтарником Безгірного клану. Кожного разу, коли Хіло відвідував ресторан, чоловік підходив, щоб висловити свою повагу особисто.

— Прошу, дайте мені знати, якщо я зможу ще щось для вас зробити, — наполягав він.

Коли підбадьорений пан Уне пішов, Хіло знову посерйознішав.

— Попитайте навколо. З'ясуйте, що сталося з Гі.

— І чого тебе той Гі хвилює? — спитав Кень, не нахабно, а просто зацікавлено. — Зник — і грець з ним. Одним різьбярем, що віддає наш нефрит слабакам та іноземцям, менше.

— Щось мені від цього неспокійно, — Хіло сів пряміше й підчепив останню кальмарову кульку. — Коли пси зникають з вулиць — нічого хорошого це не віщує.

У Бєро вже здавали нерви. Шонь Джю майже вилигав свій підтрешений напій. Зілля начебто не мало ні смаку, ні запаху, та що, як Шонь зі своїм посиленням чуттям Зеленокостого зможе його вивити? Або воно не спрацює, як передбачено, і чолов'яга просто піде й забере з собою нефрит, на який націлився Бєро? Або Сампа зрештою розгубить усю сміливість? Ложка затремтіла в руках Бєро, і той поклав її на стіл: «Заспокойся. Поводься як чоловік».

Фонограф у кутку скреготів повільну й романтичну мелодію з опери, яку ледь вдавалося розчути крізь невпинні балачки відвідувачів. Над червоними скатертинами ліниво ширяли аромати пряної їжі та сигаретний дим.

Шонь Джю, погойдуючись, звівся на ноги. Він незграбно пошкандибав у кінець ресторану і проштовхнувся крізь двері до чоловічої вбиральні.

Бєро подумки відрахував повільні десять секунд, а тоді відставив тацю й зі звичайнісіньким виглядом подався за ним. Прослизнувши до вбиральні, запхав руку в кишеню й стиснув у пальцях невеличкий пістолет. Зачинив двері на замок і притиснувся до дальшої стіни.

З однієї з кабінок долинали звуки тривалого блювання, і Бєро ледь не знудило, коли він зачув сморід просякненого алкоголем блювотиння. Почув, як спрацював змив і тяжкі зітхання стихли. А тоді — тихе «бум», звук, з яким щось важке падає на кахляну підлогу, після чого настала хвороблива тиша. Бєро ступив кілька кроків уперед. Пульс гунав у вухах. Хлопець підніс маленький пістолет до рівня грудей.

Двері кабінок були прочинені. У середині розвалився кремезний Шонь Джю, розкинувши руки-ноги. Груди чолов'яги здіймалися й опадали в супроводі тихого сопіння. З куточка рота точилася тоненька цівка слини.

У найдальшій кабіні ворухнулись засмальцьовані парусинові туфлі, й Сампа визирнув з-за рогу, де чекав у засідці. Як побачив пістолет, очі в нього покруглішали, але він побокував до Бєро, й вони вдвох витріщилися на непритомного.

«От срань, спрацювало».

— І чого чекаємо? — Бєро змахнув зброєю в бік Шоня. — Ну! Бери!

Сампа нерішуче протиснувся крізь напіврозчинені дверцята кабінки. Шонь Джю схилив голову наліво, тож процвіхване нефритом вухо притиснулось до стінки. З перекошеним виразом обличчя, немов наготувався взятись за оголену проводку, хлопець обхопив руками його щоки. Завмер на мить, але чоловік не ворухнувся. Сампа розвернув його лице з роззявленим ротом в інший бік. Торкнувся тремтливими пальцями першої з нефритових сережок і став її вивільняти.

— Ось, візьми, — Бєро простягнув йому порожній паперовий конвертик.

Сампа кинув туди нефритовий стрижень і почав виймати другу сережку. Бєро раз у раз переводив погляд з нефриту на Шоня Джю, тоді на пістолет, на Сампу, знову на нефрит. Зробив крок уперед, і тепер дуло його пістолета й скроню розпластаного чоловіка розділяли кілька дюймів. З вигляду той пістолетик здавався компактним і не дуже ефективним — зброя простака. Але це не мало значення. У такому стані Шонь Джю не був ладен ані відхилити постріл, ані застосувати Гарт. Сампа підхопить нефрит і піде геть, і ніхто навіть оком не змигне. Бєро допрацює свою зміну й опісля зустрінеться з Сампою. А старого Шоня Джю ніхто ще кілька годин не турбуватиме — це він не вперше відключався напідпитку у вбиральні.

— Мерщій, — сказав Бєро.

Сампа витягнув уже два камінці й порався з третім. Стиснув пальцями складку м'ясистого вуха.

— З оцим не виходить.

— Ну то тягни, просто тягни!

Сампа різко смикнув за останню вперту сережку. Вона вивільнилася з плоті, куди вже встигла врости. Шонь Джю сіпнувся. Очі в нього розплющились.

— От лайно, — сказав Сампа.

Шонь із гучним вереском скинув руки вперед, вони безладно зметнулись над його головою й підбили руку Бєро вгору якраз тієї миті, коли хлопець натиснув на гачок. Постріл оглушив усіх трьох, але куля поцілила в потиньковану стелю.